

hævet, at man ikke maatte give Slip paa en Afgift, der saaledes kom til os fra Fremmede. Hvis det var Penge, der ligesom indkom i Landet, og som Landets Indvaanere ikke kom til at betale, og hvis man, idet man forhøiede den endog saa til det 10-dobbelte Beløb, kunde faae $1\frac{1}{2}$ Million ad den Bei, skulde jeg være den Sidste til at fraraade en saadan Foranstaltning; det er altid behageligt at faae Indtægter fra andre Steder, uden at man behøver at give noget Vederlag; men jeg tror, at man skuffer sig i den Henseende, og jeg tror, at de 147,000 Rd., som man smigrer sig med, at fremmede Nationer betale til os, betale vi til fremmede Nationer, ikke med 147,000 Rd., men om ikke med det 10-dobbelte Beløb — thi det vilde være at overdrive — saa dog — det er min oprigtige Mening — med det dobbelte eller 3-dobbelte Beløb. Sagen er den, at det er ganske naturligt, at Skibstransporten eller Fragten retter sig noget efter de Afgifter, som ere forbundne dermed paa de forskjellige Steder, og at der, naar der slutes Fragt, tages Hensyn til, hvorledes Udgifterne ere paa de Steder, Skibene gaa til. Konkurrencen spiller ganske vist en stor Rolle, men her fremtræder den Kendsgerning, at, hvor der ingen Udgifter er, og hvor man altsaa ikke skal tage disse med i sin Beregning, er der to Konkurrenter mod en paa de Steder, hvor der er Afgifter. Det er netop Konkurrencen, som er saa meget stærkere paa de Steder, hvor der er fuldkommen Fritagelse, at man let faar meget lavere Fragt til Steder, der ere fri for Afgifter. Jeg tror derfor, at det i det Hele vilde være ganske overordentlig hensigtsmæssigt at give Slip paa de 150,000 Rd., den ærede Finanzminister foreslaar at opkræve Skibsafgiften med. I Dørigt paaskjønner jeg naturligvis, at der er foreslaaet Fritagelse for Skibsafgiften i indenlandsk Fart. Jeg skal derefter omtale nogle enkelte andre Beskæftelser, der ere bragte i Forslag; der er saaledes bragt i Forslag, at Tolden paa Skibe skulde nedfattes fra 3 til 2 pCt., o: Tolden paa Eg- og Jernskibe, thi Jyreskibe betale ifølge traktatmæssige Bestemmelser for Dieblisset ikke mere end 2 pCt. Jeg tror nu, at det var ønskeligt, om denne Told paa Skibe, det Middel, hvormed man skal bevæge sig, aldeles bortfaldt. Folkethinget er ikke gaaet saa vidt, det har foreslaaet, at den skulde nedfattes til 1 pCt., og det er altid Noget, men jeg vilde anse det for ønskeligt, om man i det Hele hævede Tolden paa Skibe. Der er jo ganske vist nogle Omstændigheder, som gjøre, at man ikke saadan uden videre kan ophæve Tolden paa Skibe, og det er navnlig den, at vore indenlandske Skibsbyggere maa betale Told af Materialerne — ikke af Eg, thi Eg er frit ifølge Toldloven, men af Jyr og andet Træ — og det vilde jo ikke paa nogen Maade gaa an at stille fremmede Skibsbyggere gunstigere end vore egne, men jeg mener ogsaa, at det, man helst

maa tilstræbe, er at ophæve Tolden paa Tømmer og endvidere paa Metal. Det er jo et meget betydeligt Skridt, der vilde medføre en Indtægtsforringelse efter Forslaget: for Metal af 205,000 Rd. og for Tømmer — jeg taler kun om uforarbejdet Tømmer — af 274,000 Rd., tilsammen 479,000. Det er et Forslag, som allerede kom frem i 1863 fra Grossererforetets Komite, og man vilde dengang ligeledes have Tolden paa Skibe ophævet. Jeg skal ikke forbyde mig i Detaillen ved denne Behandling, men der er dog enkelte Toldsatser, som det maa være mig tilladt at opholde mig noget ved, fordi de forekomme mig at staa i en skjærende Modsetning til den hele Tarif, og jeg skal først nævne Suffer, idet Suffer er ganske ualmindelig høit beskattet. Suffer, hvis ufortolbede Pris for Dieblisset kan anses for at være 10, 11 eller 12 β efter Kvaliteten, er beskattet med en Told af fra $4\frac{1}{8}$ — $4\frac{9}{10}$. — De Herrer ville tillade, at jeg nævner Skillingen, for det Første fordi det er mig betvæmst, og dernæst fordi det er bedre forstaaeligt, end om jeg angav Beløbet i Ore — og det er en Beskatning af c. 45 pCt.; den er bleven saa høi dels ved Krigsskatteloven, dels ved den Forhøielse, der fandt Sted ved Toldloven af 1863. Jeg skal dernæst gjøre en Bemærkning med Hensyn til Spiritus. Der har allerede været under Forhandling i det andet Thing den store Forskjel, der er mellem den Afgift, der svares af Brændevier og af fremmede Spirituosa, og Finanzministeren er ved dette Forslag, som nu er forelagt, gaaet ind paa den Anskuelse, som der gjordes sig gjældende, at Spiritustolden maatte nedfattes noget. Differentser mellem Brændevinsafgiften og Spiritustolden er nu omtrent 7 β , men er foreslaaet nedsat til $4\frac{1}{5}$ β pr. Pot. Derimod er der bibeholdt en Forskjel mellem almindelige fremmede Spirituosa og Rom, Arrak og forskellige andre Artikler, som det er foreslaaet at beskatte med 20 pCt. mere. Dette stemmer ogsaa med det Forslag, som Folkethingets Udvalg afgav ifjor; men jeg kan paa ingen Maade erkende, at dette skulde være hensigtsmæssigt. Jeg ser ogsaa af Motiverne til Toldloven, at Finanzministeren heller ikke saa gjerne er gaaet ind herpaa; men, som det siges i Motiverne, „man har dog forment, at der ikke er nogen afgjørende Betænkelse ved indtil videre at gaa ind paa den af Folkethinget opstillede Sondring“. Jeg tror imidlertid, at der er meget afgjørende Betænkelse derved. Jeg skal for det Første tillade mig at nævne en Betænkelse, som ligger mig meget nær, og det er den, at det vilde se ganske forunderligt ud for vore vestindiske Der, om den Spiritus, som leveres derfra, skulde beskattes høiere end Spiritus, naar den kommer andensteds fra. Det er ganske sikkert, at Rom, naar den kommer fra andre Steder, ligeledes beskattes med en høiere Told — det er ikke undgaaet min Opmærksomhed —; men Sagen er, at, naar Spiritus kan indføres til den lavere